

ДОНАЛД ФРАНСОН ВКУСЪТ НА БИТКАТА

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

Кошмарът на войната няма край.

Ослепителни проблясъци осветиха нощта, трясъкът болезнено се забиваше в тъпанчетата му, влажната земя пред него постоянно се разтърсваше от взривове. Редник Ленард Блик пропълзя в кратер, издълбан от някоя бомба, и остана легнал в горчивата пръст, докато светът наоколо се тресеше. Леле! Радио-водачът му беше избръмчал с предупреждение да се прикрие. Човек трябва да обръща внимание на радио-водача си.

Той реши, т.е. изтощените му крака решиха, да си почине още малко, макар радио-водачът му вече да пиукаше със сигнал за напредване. Не че водачът умишлено се опитваше да го тормози. На него му беше ясно, че момчетата в тила просто си вършат работата. Самият той беше мразил тази задача, когато се падаше на него да направлява други войници между живота и смъртта. За него те бяха само светли точки върху призрачна карта. Той виждаше какво ги чака напред, а те — не.

Какво не би дал сега да е обратно там! Или дори да участва в изтощителната строева подготовка в тренировъчния лагер и да слуша виковете на онзи изтърсак, сержант Траскър: „Тренировките не могат да заменят вкуса на битката“, казваше той със своя писклив глас. Това беше любимата му фраза.

Експлозиите се отдалечиха, но Блик остана да лежи и да събира сили. Сержант Траскър едва ли беше на повече от осемнадесет години. Имаше детинско лице, с изключение на тъмните кръгове под очите, сякаш някой ги беше насинил и двете. Въпреки младостта си, Траскър вече беше ветеран. Само да натрупаше малко опит, човек можеше да се озове обратно у дома в ролята на инструктор. Нещо, което вероятно чакаше и Блик, стига да успееше да се измъкне от тук.

Блик не можеше да забрави последната реч на Траскър, докато те се полюшваха изморени в строя след изтощителен преход. Не се и предполагаше да я забравя.

— Обръщайте внимание на радио-водача си — беше казал Траскър. — Но не разчитайте изцяло на него. Може да се наложи да се

оправяте без водач. Бъдете агресивни. Стреляйте по врага веднага щом го видите или дори да не го виждате. Унищожете го, преди той да е унищожил вас. Подкрепяйте приятелите си. Правете всичко, за което сте подготвени.

Блик си спомняше, че още тогава, докато стоеше под синьото небе и слушаше как някакъв идиот му разправя неща, които той вече знае, му се щеше да е някъде другаде. Но се беше постарал да слуша внимателно.

— Добре направлявания пехотинец е крал на бойното поле, сега, след като вече няма танкове и самолети. Всяко оръжие е насочено към вас, но вие също имате оръжия, използвайте ги — сержант Траскър се намръщи и заприлича на малко момче, което отказва да слуша майка си. — Радио-водачите ви, разположени в тила, ще ви предупреждават кога да се прикриете и кога е безопасно да продължите напред. Това е всичко, което водачът може да направи за вас. Останалото зависи от вас самите.

Сержантът се стараеше да проявява твърдост, но не му се получаваше.

— Когато попаднете в битката, ако изобщо попаднете, бъдете благодарни за опита. Закалените в битките ветерани са не само по-добри войници, но са и в по-голяма *безопасност*.

На всички им се стори, че Траскър говори цял час преди най-накрая да обобщи.

— Това е. Тук няма какво повече да научите. Трябва сами да усетите вкуса на битката.

И ето че той вече беше на бойното поле. Но Траскър грешеше. Блик по никакъв начин не се чувстваше в по-голяма *безопасност*.

Време беше да продължи да воюва. Измъкна се от кратера и продължи да пълзи към целта, насърчаван от пиукането на радио-водача. Веднъж щом преминеше тази открита зона, трябваше да се озове отвъд линията на врага, която беше доста разредена в момента. Скоро щеше да достигне откъснатите съюзници в тила на врага. Това го стимулираше да бърза напред. Обикновено такива стимули липсваха.

Сега, когато бомбардировката беше спряла, нощта беше тъмна като в рог. Може би не беше нужно да продължи да пълзи, но защо да си насилва късмета? Сигналът в ухото му се промени и го насочи да се

отклони наляво. Какво ли пък имаше вляво? Той се опита да различи нещо в тъмното, но нямаше проблясъци, които да му помогнат.

Следваха само кратер след кратер. Това бойно поле беше видяло доста битки. Пиукането зачести, по което той разбра, че приближава новата си цел. Без предупреждение пропадна в дълбока дупка и чу глас: „Тук съм.“

В далечината отново бяха почнали да изстрелват снаряди и проблясъците пак осветяваха небето. Той приближи падналия и разпозна Дейв Мърнам, който също беше толкова щастлив да го види.

— Явно ще напредваме заедно. Сигурно не им достигат водачи — каза Дейв.

Преди да успеят да кажат нещо друго, и двамата чуха сигнал да се прикрият. Те вече бяха толкова дълбоко, колкото беше възможно, освен ако не се хванеха да копаят още надолу. Но нямаше време за окопаване. Взривът ги праметна няколко пъти. Дейв остана да лежи по гръб с лице, открито към бушуващите горе човешки стихии.

Под проблясъците на артилерия, снаряди, ракети и какво ли още не, Блик видя, че Мърнам е в безсъзнание и изглежда ужасно. По нищо не приличаше на безгрижния червенокос младеж, когото познаваше. Трябваше да се погрижи да изведе Дейв в безопасност, но какъв беше сигналът на радио-водача? Да се прикрие? Не, отново се чуваше сигналът „напред“.

Да напредва? Но Дейв умираше. Той го извлачи до ръба на кратера и продължи назад към следващия, противопоставяйки се на инструкциите. Правилото беше, че ранените трябва да се оставят на място, където за тях да се погрижат медиците, но майната му на правилото. Той продължи да тегли отпуснатото тяло. Пиукането се смени с предупредително жужене и в същия момент небето над главата му беше ярко осветено, а земята под краката му като че ли подскочи. Той изпусна Дейв и двамата отново бяха запратени на различни страни.

Блик бързо запълзя към Мърнам, но когато го приближи, се извърна.

Накъде сега? Пиукането все така го съветваше да напредва. Значи напред, тогава. Щеше да продължи да напредва, чак до края на тази проклета война.

Някъде наоколо дочу пукането на ръчно огнестрелно оръжие и извади собствения си пистолет с огнеприкриващо дуло. Протегна го напред и започна да стреля. Не виждаше по какво стреля, но пък и тези отсреща не виждаха нищо. Това представляваше престрелката.

Той се беше захласнал в стрелбата, когато осъзна, че радио-водачът му жужи от известно време. Не усети, нито чу нищо, но внезапно беше запратен нанякъде.

Покри си лицето и падна върху ръцете си в меката пръст, но ударът все пак беше болезнен. Някак беше успял да не изпусне пистолета. Остана да лежи на място. Усети солен вкус и осъзна, че вкухва собствената си кръв. Значи това бил вкусът на битката. Ослуша се за сигнал от водача.

Не чу нищо. Опипа наоколо — радиото му беше изчезнало. Можеше да разчита само на себе си.

А сега какво? Накъде да продължи? Кога беше безопасно да се движи? Спомни си предупреждението на сержант Траскър, че може да се наложи да се оправят без радиото. Всъщност помнеше доста от думите на сержанта.

Не можеше да напредва. Не можеше и да стреля. Не и без да знае разположението на врага. Усещаше обаче, че скоро ще го научи. Друга експлозия наблизо го разтърси болезнено — беше улучен от шрапнел.

Опита да пълзи, но краката му не помръдваха. Започна да се набира с ръце и накрая се търколи в поредния кратер. Остана да лежи по гръб, напълно изтощен, а над главата му войната си бушуваше. Този кратер беше особено дълбок. Никога нямаше да успее да се измъкне от тук. Това щеше да е гробът му.

Мина време и той осъзна, че се развиделява. При изгрева атаката щеше да бъде прекратена. Досега вече трябваше да е минал през вражеските позиции. Озовал се беше на съвсем неподходящо място. Започна да различава сивите очертания на кратера — беше дълбок с равно дъно. Забеляза също, че не е сам.

На около три метра от него лежеше друго тяло. Той се издърпа натам с ръце, като се надяваше да намери функциониращо радио. Докато пълзеше, болезнено бавно, все така здраво стискаше пистолета.

Опита да преобърне тялото, за да види кой е. Няма как да е отново Дейв Мърнам, помисли си налудничаво.

Веднага направи три бързи открития.

Това не беше тяло, а жив човек, който се раздвижи.

Човекът беше вражески войник. Блик веднага насочи пистолета си и повдигна грозния шлем.

Войникът беше млада жена. Блик се поколеба, загледан в приятното лице, мръсно, изморено и отчаяно, също като неговото.

Ръката на момичето се раздвижи, към него се насочи пистолет и гръмна. Това беше последното, което той видя, преди забравата да го обгърне.

Някой сваляше шлема му. Пред очите му се ширна синьо небе. Лежеше на походно, а не на болнично легло.

— Изправи се — нареди познат глас. По отдавна придобит навик Блик спусна крака от леглото и се изправи. Беше облечен, чист, без наранявания.

— Обратно в строя — нареди сержант Траскър и Блик се запъти напред, но скришом погледна през рамо към техника, който прибираше големия шлем, известен като „сешоара“. Докато заемаше мястото си в строя, очите му срещнаха изненадания поглед на Дейв Мърнам.

— Добре, момчета — започна сержантът, без да се обръща към никого конкретно, — повечето се справихте. Джонстън, Кохлър, Блик, свободно. Останалите тръгвайте, ще се видим утре сутрин.

След секунди останаха сами. Сержантът се постара да отправи най-строгия си поглед към отделените трима.

— Вие се провалихте — обяви той. — Няма да ви казвам в какво сте сгрешили, вие си знаете. Всички запазвате спомените от симулираната реалност, макар да не осъзнавате, че е симулирана, докато тече сънят. Записът показва какви са били реакциите ви във всеки момент.

Траскър се смръщи.

— Ще трябва да минете отново. Новата програма ще е съвсем различна. И по-тежка.

Ленард Блик отново си пожела да е другаде. Никак не обичаше да го мъмри някакъв малчуган. Но сержантът не беше приключил.

— Не се ли радвате, че това е само симулация? За ваш късмет армията не може да се позволи да създава ветерани по трудния начин.

На Блик му се стори, че долавя горчивина в думите му.

Редник Ленард Блик легна на леглото с шлем на главата, затвори очи и потъна в дълбок сън. На лицето му се изписа спокойно изражение.

Но не се задържа задълго.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.